

Esperança Camps

L'autora consolida la seua recent però prolífica carrera literària amb la publicació de *El cos deshabitat* —la seua quarta novel·la en cinc anys a penes— on desgrana tot un món de falses aparences i impostures

E. PEIRÓ

● La novel·la, guardonada amb el X premi de narrativa El Lector de l'Odissea, lliga la vida quotidiana d'una parella en crisi amb una trama misteriosa relacionada amb la cerca i l'assassinat d'antics nazis que, en conjunt, ens diu que vivim en un món ben impostat, on res no és el que sembla.

— De veritat pensa que tot són mentides en aquesta vida?

— «Les cuirasses, les màscares, les aparences... cada vegada són més grosses. En això sóc molt pessimista i no veig cap indici d'esperança. Però tampoc és que hi siga contrària. Les màscares són necessàries en molts moments perquè, si no, no sobreviuríem. Ningú s'expressa amb total sinceritat... i qui ho fa no és feliç, sempre en rep alguna. Cadascú es fa la màscara segons el que necessita. La parella del meu relat, per a viure de la manera que vivien en necessitaven una, de ben grossa. Aparentment eren un matrimoni ben avingut, però ella tenia un amant, ell no volia els fills...».

— El protagonista és un professor d'institut amb vocació d'escriptor, que es mor en un accident de trànsit poc després d'aconseguir un dels premis literaris més importants del país i que aleshores es posa a explicar la seua història. Per què el fa parlar des de la mort?

— «Com ell mateix diu, és la manera en què pot parlar obertament de tot, sense por de res. La mort és l'únic moment en què tot cau. És l'únic acte de sinceritat que tenim els humans. La mort és la mort, no hi ha res més. Per tant,

Esperança Camps va néixer a Ciutadella de Menorca en 1964./ JOSE CUÉLLAR

PERFIL

Amb la recent publicació de *El cos deshabitat*, són ja quatre les novel·les d'aquesta autora premiades i editades en cinc anys a penes—*Enllà de la mar* (Premi Joanot Martorell, 2004, i Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians, 2005), *Quan la lluna escampa els morts* (Premi Ciutat d'Alzira, 2005) i *Eclipsi* (Premi Vicent Andrés Estellés, 2006)— palmarés que la consolida com un dels grans valors emergents de la nostra literatura.

és aleshores que conta les coses tal com són. No hi ha temps ja per al penediment. Ni temps ni ganes: els morts no tenen per què penedir-se de res del que han fet per molt roí que siga. Vaig decidir fer parlar el mort perquè era un artífici literari que em donava molts elements de joc».

— Literàriament no ho va trobar perillós, això de fer parlar un mort?

— «Tenia el seu risc perquè fa pensar en una història de fantasmes... i no és un zombi ni res de semblant. Havia de deixar ben clar que no ho era i per això en alguns moments el mateix protagonista s'autojustifica, ell mateix diu que està parlant tot i que és mort... Li faig dir frases per a recol·locar el lector. També hi havia el perill que tot plegat resultara un poc histriònic i caricaturesc i he hagut d'amarrar fort el seu discurs per donar-li credibilitat i pes. En aquest sentit, he batallat molt. Frase a frase.»

— També fa parlar la viuda que conta la mateixa història però amb un punt de vista un poc divergent.

— «El contrast dels respectius monòlegs i les reflexions de cadascun d'ells sobre les mentides de la seua vida, serveix per a remarcar la falsedat d'aquesta, però també m'ha servit per a experimentar amb els temps narratius. El monòleg d'ella es desenvolupa al llarg de tres o quatre dies, mentre que el d'ell representa que té lloc durant aquest temps tan intangible —fraccions de segon?— en què et mors o no et mors. El transcurs d'aquests dos temps, és palés que no és versemblant, però he volgut llançar

«LES CUIRASSES, LES MÀSCARES... CADA VEGADA SÓN MÉS GROSSES. I TAMBÉ NECESSÀRIES PERQUÈ, SI NO, NO SOBREVIVIRÍEM. CADASCÚ SE LA FA A LA SEUA MIDA»